N°. 5. A°. 1833.

DONDERDAG DEN 25sten JULIJ.

SURINAAMSCHE COURANT.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

Den 22 Julij 1833.

Door Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, is bij Resolutie, dd. 18 dezer, n°. 838/790, tot *plaatsvervangend Lid in de Commissie tot onderzoek naar de ziekte der Melaatschheid*, benoemd: de Heer H. R. VAN NIEHOF.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

DUITSCHLAND.

AUGSBURG, den 13 Mei.

Onze *Allg. Zeitung* behelst den volgenden Brief uit Berlijn:

Men heeft alhier de hoop opgevat, dat de, met opzigt tot het voltrekken van sommige, in de Duitsche Handelsbetrekkingen, getroffene bepalingen, ontstane bezwarenissen, welhaast door nadere onderhandelingen zullen worden uit den weg geruimd. Onder deze omstandigheden moet het waar belang der daarbij betrokkene partijen, zoo wel bijzonder als algemeen, met der tijd van zelve alle hinderpalen te boven komen. Aan den opregten goeden wil is van geenerzijde te twijfelen, en de vereffening zal onfeilbaar door de wederkeerige wisseling der begrippen worden tot stand gebragt.

In de Engelsche Dagbladen leest men het volgende artikel, hoofdzakelijk behelzende: dat de Iersche Bill van beteugeling er eindelijk is doorgegaan, en dit vergunt de ministers hunne aandacht aan de buitenlandsche aangelegenheden te wijden. Het is meer dan tijd, want onze vrienden de Franschen visschen in troebel water, en schijnen zich te onze kosten te willen bevoordeelen. Het Hollandsche tusschenspel hetwelk eene daaruit ontsproten alliantie eeuwigdurend schijnt te moeten maken, was het lokaas. Het strekt Prins *Talleyrand* tot eere onze scherpziende staatsmannen zoo verre verblind te hebben, van zich en het land verloren te wanen, zoo wij de overeenstemming in gevoelens alleen bestaat het voorregt waarin Engeland eene verbindtenis te danken heeft, die vroeger voor onnatuurlijk gehouden werd, en zulks op de keper beschouwd welligt nog is.

Men heeft den handelsgeest onzer natie steeds in een bespottelijk licht gesteld, en evenwel is het aan dezen geest dat Engeland zijne grootheid, zijne schatten te danken heeft. Nimmer was het geworden wat het thans is, zoo wij de wereld steeds met het oog der menschlievendheid hadden beschouwd, of wij ons, uit gehechtheid aan grondbeginselen, aan het een of ander ons bekende stelsel hadden laten hechten en onze verbindtenissen daardoor hadden laten bepalen. Sedert dat wij ons van alle handelszucht bevrijd achten, mogen wij gerustelijk op de welwillendheid der Franschen rekenen.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 14den Mei.

Het *Journal des Débats* geeft een artikel, waarin men begint met de wondere schoonheid van den kroonprins van Frankrijk niet weinig te roemen, en vervolgens overgaat tot het opsommen der eerbewijzen welken men Z. K. H. reeds betoond heeft of nog voornemens is te betoonen. Dit artikel getrokken uit een Engelsch blad waar eene Fransche hand het ingeschoven heeft, komt ons opdagen als de inleiding van een, aan geene zijde van het kanaal, te spelen tooneelstuk.

Vooral de schandelijke opofferingen door de diplomatie aan het gouvernement van den 7 Augustus opgelegd, bestaat slechts eene reden, eene verschooning; het eene was noodig tot verkrijging van het bondgenootschap van Engeland; het andere om de eensgezindheid die tusschen de beide eerste natien der wereld bestaat, niet te verbreken.

Maar ziedaar, dat onze goede bondgenoot Engeland zich omtrent de Oostersche zaken met Oostenrijk verstaat, en ons alleen het hoofd laat bieden aan Ibrahim, aan Mahmoud, aan Rusland, in een woord alle zich opdoende moeijelijkheden; ziedaar dat Koning Willem in het Hollandsch-Belgische geschil tot zoo verre op Engeland steunt van een regt op de Schelde, het vroegere doel zijner eischen en wenschen, af te slaan; ziedaar eindelijk dat onze goede nagebuur zich veroorlooft, ten opzigte van Algiers vragen te doen, die met elken dag meer hinderlijk worden.

Het werd alzoo bezwaarlijk de grap vol te houden van een ernstig verbond met Engeland, eene grap, uitgedacht door den Heer de Talleyrand, die heeft willen eindigen zoo als hij begonnen was, met den spot met de wereld te drijven. Het is alstoen dat men op den inval is gekomen van de reis van Z. K. H. naar Londen, een middel hetwelk des te beter zal slagen naar mate het meer ongerijmd is, en dat de ongerijmdheid volgens den Prins van Benevent de laatste list is, waarvan men een gouvernement verdenkt.

De Hertog van Orleans zal eene maand lang eene magt van complimenten en feesten ontvangen; de kamerheeren en paarden des konings zullen ter beschikking des Hertogs worden gesteld; en wanneer wij, lieden van de slechte drukpers, den meest gegronden twijfel omtrent de bedoelingen van onzen zoogenaamden getrouwen bondgenoot te kennen zullen geven, zal men ons den mond stoppen met het programma der complimenten en feesten door Z. H. den kroonprins van Frankrijk aangenomen.

Het *Journal des Débats* heeft zijne pen reeds gepunt om te schrijven; onnozelen, die aan het bondgenootschap met Engeland durft twijfelen, zou een gouvernement, hetwelk uw vriend, uw beste vriend niet zou wezen, den vermoedelijken erfgenaam van uwe verkorene kroon met die eerbewijzen, die kieschheid, die onderscheiding behandelen. Onwetenden, die onbewust zijt dat men in de staatkunde geene volken, maar slechts koningen kent. Verneemt, dat zoo men den Hertog van Orleans te Londen hulde bewijst, hem liefkoost en vleit, zulks volstrektelijk hetzelfde is, als of het Engelsche volk het Fransche volk hulde bewees, vleidde en omhelsde.

Wij blijven desniettemin in onze vrees volharden, dat de kroonprins geen ander wezenlijk doel heeft, dan om eene dier staatkundige vernederingen, waaraan Frankrijk zich in weerwil van het stelsel, hetwelk men hetzelve sedert drie jaren oplegt, niet kan gewennen, zoo veel mogelijk met den sluijer der liefde te bedekken.

Men zegt dat de aanspraak van het diplomatisch ligchaam ter gelegenheid van 's Konings verjaardag geredigeerd is geworden na eene gehouden bijeenkomst van deszelfs voornaamste leden. Daar men niet weinig verlegen was met het onderwerp hetwelk men tot tekst der aanspraak zou nemen, zou zeker jeugdig diplomaat al lagchende voorgesteld hebben, den Koning hiermede geluk te wenschen, dat er dit jaar geene *cholera* in Frankrijk was. Men spotte eenigen tijd met dezen inval, maar eindigde met denzelven te omhelzen.

Koddiger is de reden die door den *Temps* wordt opgegeven, waarom men ditmaal, onder de menigvuldige aanspraken, die van den kommandant der nationale garde mist.

Niet zonder verwondering heeft men opgemerkt, dat men onder de talrijke aan den Koning, bij zijnen jaardag, gerigte aanspraken, die van den maarschalk, kommandant en chef der nationale garde miste. Zie hier wat daaromtrent was voorgevallen. Graaf *Lebeau* had eenige zinsneden, waarmede hij zich voorstelde den Koning aan te spreken, op het papier gesteld; voor den Koning gekomen, werd de Maarschalk door eene zoo sterke beving overvallen, dat beide zijn hoofd en zijne regter hand even zeer schuddende, en zijne oogen geen papier meer ziende, alle lezen hem onmogelijk was; de Koning dit bemerkende haastte zich den spreker uit zijne verlegenheid te redden, door minzaam, op eene aanspraak welke hij niet gehoord had, te antwoorden. De Maarschalk overtuigd dat geschreven aanspraken niet deugen, had vastelijk besloten ditmaal uit het hoofd en voor de vuist te spreken. Dan ziedaar eene nieuwe, onvoorziene moeijelijkheid, het is nu noch het hoofd, noch de hand die beeft, het is de tong die stottert. De Maarschalk, kon met open mond, niet anders dan eenige niets beteekenende klanken stamelen. De Koning trad buigend voorwaarts, altijd hopende een enkel woord te zullen vangen, ja plaatste zelf de linker hand achter het oor, om zulks gemakkelijker te maken. Alles te vergeefs, Z. M. moest niets hooren, hoorde niets en had dus ook niets te antwoorden.

De Maarschalk zelf is de eerste die licht over deze bloohcid van een oud soldaat, die nooit voor het kanon vervaard is geweest; het is niet de Koning, wiens tegenwoordigheid hem belemmert, hij was gewoon den Keizer in het aangezigt te zien, maar wat hem de draad zijner gedachten heeft doen verliezen, waren de Prinsessen en het aantal Vrouwen hetwelk de Koningin omringde, en die hem met alles overtreffende nieuwsgierigheid aanstaarden. Overigens, zegt de Maarschalk, is niets meer gemeen in Frankrijk, dan makers van aanspraken, maar al die fraaije sprekers wilde hij wel eens in het veld een twintigtal bataillons in beweging zien brengen, dan zouden zij voorzeker nog meer verlegen zijn dan hij, wanneer hij eene aanspraak heeft voor te dragen. Het was niet edelmoedig van hen, hem te bespotten, daar zij hem voorzeker nimmer de gelegenheid zouden geven zijnen weerwraak te nemen.

MENGELINGEN.

EENIGE BIJZONDERHEDEN, NOPENS DE PARIJSCHE VOLKSGEEST.

Niet te onregt vergelijkt zeker ongenoemd hedendaagsch Duitsche schrijver de tegenwoordige Fransche dagbladen bij stormvogels, die door hun aanhoudend geschreeuw en gekras het gehoor verdooven en hunne disharmonische toonen met het geloei der voortdurende staatsorkanen vermengen; of anders bij tooneelberigten van het groote melodrama, hetwelk dagelijks in Parijs van 's morgens 9 tot 's nachts 12 uren, gespeeld wordt, door of liever voor een groot aantal politieke potsenmakers, straatzangers, regtsgeleerden, regters, volksvertegenwoordigers op twintig schouwtooneelen, in drie duizend koffijhuizen, voor twintig duizend soldaten en zestig duizend nationale gardes. Het verspreiden van vijftig duizend dagbladen, meestal verschillende partijen dienende, en uit dien hoofde, niet zelden, zeer uiteenloopende meeningen en begrippen openbaar makende, die gewoonlijk met klem van woorden aangeprezen en smakelijk gemaakt worden, of ook wel in eene bijtend-scherpe taal geschreven, niet weinig medewerken, om de ligt ontvlambare gemoederen der Parijzenaars aan het gisten te brengen, strekt inderdaad tot genoegzaam bewijs van de gegrondheid dier vergelijking. Een geestige inval, een spotachtig gezegde, een scherp woord tegen het ministerie of de hevige oppositie — of de rusteloos woelende karlistische partij, gaat door dit middel dan ook zeer spoedig van mond tot mond, van oor tot oor, zoo wel in de morsige achterhoeken der voorstad St. Antoine als in de prachtige hofzalen der Tuilerien. En dit alles noemt men in de groote hoofdstad: *het vermogen der publieke opinie.* Om zich daarvan nog te meer te overtuigen, en beter te begrijpen in welk eenen vruchtbaren grond het zaad dezer zoogenaamde opinie door de hand der journalisten dagelijks wordt uitgestrooid, werpe men slechts eenen vlugtigen blik op de veelvuldige pleinen en paleizen van het uitgestrekte Parijs, die zoo vele herinneringen uit vroegeren tijd aanbieden en daardoor zoo veel stof tot uiteenloopende gevoelens leveren. Ginds zien wij het Maartveld, waar, vijftig jaar geleden, de oude diplomaat, die Frankrijk in de Londensche conferentie vertegenwoordigt, die mis deed bij het vieren van het groote revolutie-feest; eene straat verder ontwaren wij het hotel der invaliden, waar men elkander nog dagelijks bezig houdt met herinneringen uit den Egyptischen Spaanschen of Russischen oorlog; aan gintsche zijde der Seine ontdekt men de plek, van waar LODEWIJK XVI zijn laatste blik op het onzalige Parijs wierp; digt daarbij de Tuilerien, waar het volk, in zulk een kort tijdsverloop van jaren, zoo veel verschillende regenten de blijken zijner genegenheid en uitbundige vreugde bewees; eenige schreden verder het kasteel du Louvre, onder welks twee laatste vensters eens geschreven stond: »*Van hier schoot* KAREL IX *op zijne onderdanen;*" hetzelfde kasteel, van waar HENDRIK IV eens zijne blikken langs den Pont-Neuf, op de schoone GABRIELLE wierp; wijders het stadhuis, waar LAFAYETTE, in denzelfden zomer, LODEWIJK PHILIPPE, ten aanzien der Parijzenaars, omarmde, toen een hoop razende revolutionnairen het aartsbisschoppelijk paleis plunderde en alle kostbaarheden, daarin voorhanden, in de Seine wierp.

Al deze herinneringen worden dagelijks nog door de vele schouwtooneelen van Parijs, bij nieuwe, opzettelijk vervaardigde voorstellingen, verlevendigd en ook niet zelden op den tegenwoordigen tijd toepasselijk gemaakt. Nu eens vermaakt een LEPEINTRE het tot lagchen doorgaans gezinde tooneel-publiek, door eene getrouwe kopij van den advocaat-generaal PERSIL; dan weder een ander acteur de Napoleonisten door het voorstellen van den voormaligen ex-keizer, of den tegenwoordigen gezant bij de Londensche conferentie ODRY, of den ex-hertog VAN BRUNSWIJK die men zegt, eens bij zulk eene gelegenheid in den schouwburg tegenwoordig geweest zijnde, denzelven dadelijk verliet; of don MIGUEL, of dezen of genen minister, waarbij men zich alsdan gewoonlijk meenigen kwinkslag, bijtende uitdrukking of toespeling veroorlooft.

Wat men echter in de dagbladen of op het tooneel met de gewenschte bitterheid of satijre kleur niet vermag voor te dragen of aanschouwelijk te maken, wordt in Parijs even als in Londen, nog door een ander hulpmiddel verholpen, en wel door *karikatuurprenten*, waarvan het grootste gedeelte bij den buitenlander onbekend blijft. Om den levendigen indruk van nabij te leeren kennen, door deze kunstmiddelen op den algemeenen volksgeest onophoudelijk te weeg gebragt, moet men met eigene oogen de tallooze menigte nieuwsgierigen zich elken Donderdag in de nabijheid van het Palais-Royal zien verdringen om de nieuwuitgekomene spotprenten te begluren, en derzelver beteekenis te raden; maar ook niet minder om derzelver doorgaans weluitgevoerde teekening te bewonderen. Zoo werd onlangs het volk, vermaakshalve, vergast op de voorstelling van een prachtig salon, waar een gezelschap van voorname personen blindemannetje speelt. LAFAYETTE, wien de blinddoek voor de oogen gebonden is, tast er met zijne lange armen in het wild rond, om een der aanwezigen te grijpen. Twee vriendelijke gezigten (BARTHE en SEBASTIANI) dringen eenen dikken persoon met zware bakkebaarden (het gewone kenteeken van den tegenwoordigen Koning) voorwaarts, die, in eene bukkende houding, den rondgrijper zoekt te ontwijken, terwijl hij met beide handen eene roode muts over zijne beide ooren trekt, zoo dat bijna niets van zijne gezigt dan de bewuste bakkebaarden kenbaar wordt. Door dit bukken heeft hij intusschen een toestel omver geworpen, waarop men gewoonlijk in de kamers een papegaai plaatst, schoon er, in stede van zoodanig een huisdier, toevallig een haan op heeft gezeten, die nu bij ongeluk door den dikken gebakkebaarden vertrapt wordt. LAFAYETTE tikt onderwijl den bewusten persoon op zijne roode muts, en roept in vervoering uit: »*kip ik heb je!*"— »*wien?*" vragen de overigen — »*wel parbleu! la liberté!*" Hierop volgt een algemeen gelach, terwijl BARTHE en SEBASTIANI, die zich op zij geschoven hebben, dachtig in de handen klappen. Op den achtergrond ziet men een gordijn, door welks opening eene hand, en eene lange neus met een bril steekt, die ARGUTS moet verbeelden. Links op den voorgrond geven zich GUIZOT en SOULT alle mogelijke moeite, om eene vrouw, in het wit gekleed, terug te houden, of liever, ongemerkt, op eene kanapé (de doctrinaire kanapé) neer te plakken, die zich in de nabijheid bevindt. Zij schijnt met geweld LAFAYETTE van dwaling te willen doen terugkomen; maar GUIZOT houdt haar den mond digt, terwijl SOULT haar den arm vast houdt. Onder de kanapé zit DUPIN, die half angstig, half lagchend, het spel gadeslaat. — Deze karikatuurplaat draagt tot opschrift: *Het onschuldige spel.*

Eene andere prent stelt eene schaak-partij voor, tusschen LOUIS PHILIPPE en de vrijheid; met de hand onder het hoofd schijnt de eerste in diep gepeins verzonken, hoe zich best uit den neteligen toestand te redden, waarin zijne tegenpartij hem gewikkeld heeft. Hij heeft niets meer dan Koning en Koningin; maar de vijandige Koningin is op het punt, om hem, door haar paard ondersteund *pal* te zetten, onder deze prent staat: — »*Wanneer zal dit spel eindigen?*"

ADVERTISSEMENTEN.

TRANSPORTEN.

(29716) Den 14 Julij 1833. J. GOEDE, aan AMBTENAREN, provisioneel belast met het Departement der *Nieuwe Wees-, Kurateele en Onbeheerde Boedels Kamer dezer Kolonie*, als beheerende den Boedel wijlen M. E. EVANS, geboren ROTHE, van een Erf en daarop staande Gebouwen, aan de *Kromme Elleboogstraat*, Lr. A. N°. 94.

Den 17. AMBTENAREN, provisioneel belast met het Departement der *Nieuwe Wees-, Kurateele en Onbeheerde Boedels Kamer dezer Kolonie*, als beheerende den Boedel G. G. PFANNENSTILL, aan E. S. C. GERDING, J. S. GERDING en J. W. GERDING, Kinderen van S. C. PFANNENSTILL, van de helft in het Huis en Erf, aan de *Saramaccastraat*, Lr. D. N°. 543.

Den 20. UNICO WILKENS, *privé* en *qq.* Boedel U. H. WILKENS, aan EGBERT VAN EMDEN, GRACIA DE LA PARRA en SAMUEL HANANJA DE LA PARRA, van de Huizen en Erven, aan den hoek van de *Wageweg-* en *Kerkhofstraten*, Lr. C. N°. 83 en 85.

Den 23. J. ZAAL *qq.* FREDRIK TAUNAIJ, aan N. G. VLIER, van een Huis en Erf, aan de *Gravestraat*, Lr. B. N°. 48.

Paramaribo, den 24 Julij 1833.

WENTHOLT,
Adjunct Griffier.

(28276) *De Exploicteur bij het Geregtshof te Suriname*, zal op Vrijdag, den 26 Julij 1833, des morgens *negen* uren, ter Kastelenije van gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

De Slaven, met namen: JOSIA. SABANA, MIEKETTE, MARTHA, ALIDA en JOHANNA; aankomende H. N. LEVY.

Paramaribo, den 24 Julij 1833.

(29749) Wordt gelandt uit het Noord-Amer. Schip *Caroline*, Kapt. SWIFT, en te Koop bij de Ondergeteekenden:

Backeljauw, *s. f.* Blom, Rogge Meel, Tabak, Haring, Mackreel, Rijst en Vleesch.

En nog in het Pakhuis voorradig: Spek, Sperm. en Smeerkaarsen, Zeep, *Imperial* Thee, Lijn, Patent, Lamp en Zoete Olie, Pik en Theer, Veldgereedschappen en andere Plantagiebehoeften, alsmede eenige oxhoofden *extra* goede Rode Wijn.

Paramaribo, den 24 Julij 1833.

H. A. BUHK & Co.

(27693) De ondergeteekende, als *Gemagtigde* van de Erfgenamen van wijlen MARIA HILLEN, Wed. JAN SEITZ, zal over 6 weken, (de juiste dag nader te bepalen) door den Vendumeester A. SALOMONS, publiek doen Verkoopen:

Het *HUIS* en *ERF*, aan de *Ledemaastraat*, nagelaten door wijlen J. SEITZ.

Paramaribo, den 24 Julij 1833.

WOLTERUS GROEN *qq.*

(29717) M. A. KEIJSER, zal Morgen op VENDU Verkoopen: Provisiën, Stukgoederen, en een kist met verlakte Hoeden, voor rekening dien het mogt aangaan.

Alsmede een Manneger, genaamd FRANS, bekwame *Timmerman* en *Muzijkant*; aankomende J. F. C. LUITJES; — en eenig Vaatwerk en Duigen, ter bezigtiging in 's Lands Magazijn.

(27723) M. VAN DER ELST, vertrekt.

Gedrukt te Paramaribo, bij de Erven J. BUHK.